

MAGYAR LÁNGELMÉK.

Imbolyg felém az éjben néma árnyuk.
Mint büszke árboc foszlott rongyai
vad hullámoknak hánykódó vizén:
fakó arcuk felbukkan a sötétben,
majd halványulva ismét elmerül.

Imbolygva jó a gyászos, szent csapat.
Véres sebajkat ennek melle bord,
amannak homloka. Sápadt arcukon
mosott szivárgó könnyük mély barázdát,
ziláltan lengnek csapzott fürtjeik —
Így jön felém a bánatos csoport.

Mért jöttök így, széjjelzilált sorokban,
hisz' egy végzet viharján elsodort
nép vagytok — és komor, szent gyászotok
egy fájdalomnak terhes lobogója,
egyetlen átkos, ősi sors-barag
formálta egykor földi léteitek,
hogy áldozatként kellett halnotok...
Halálmezőnek csüggedt bujdosói,
kik éj ködében tépelődve jártok.
bomlott sorokban, baljós, néma árnyként,
bordozva földi dúlt formátokat:
Ó jöjjetek közel... hadd lássalak!
Elég, elég... csak így... csak ennyire...
mert, jaj, talán még örületbe ejt
közelségtek lenyűgöző varázsa...

Te tűnsz fel ott golyóktól átlótt mellel
ó dermedt arcu tragikum-király...
Emitt te bukkansz fel im birtelen
költő-vezér elázott véres arccal,
vad-kan hasított izmos mellel
az alvadt vér nehéz, kuszált csomókban
sötétben és ijesztőn csüng alá...
S amott keresve enyhítő magányt,
mily tébholyútan lángol fel szemed
mint fáklya-tűz, melyet titkos vihar
magába fojt, majd szítva fellövel,
hogy izzó fénye szinte elvakít:
te jársz bolyongva költő-óriás!

*A hajdanán oly tisztos arcedők
 mily torz-írása lettek dúlt szívednek
 mit láthatatlan gondok bús raja
 lassan megőrölt. Lankadt két kézed
 szorítja még a bottá nyűt vonót.
 Most itt bolyongsz fájón és keserűn
 áhítva szebb jövőnek álmaid,
 mik szívedig nem jutnak el soha...
 S mögötte, jaj, ki jársz, orosz pikának
 szívedbe tört rozsdás, tompált hegyével,
 a csontfajdra sült torzult tagokkal
 és fénytelen, méstől perzselt szemekkel!?!...
 S irtózatos! Mint tátong szörnyű sebhely
 ott végzetterhes, büszke, elborult,
 komor fényű, mély árnyú homlokon
 birdetve bonfibúnak tébolyát!
 S miként követnék gondok rémei:
 hogy fellobog kísértetes világgal
 a vak távolba szegzett dúlt tekintet!...*

*«Mi búsabb? Látni itt ez arcokat?
 Vagy látni ott az árnyalakokat,
 kik a holtak nyomában gyászuszályként
 szállnak, s fátyol-takarta arcukon
 sejtelmes létük átviláglik...:
 a meg nem vővott harcok diadalma,
 az érett korban megdőlt tett-erő,
 egy nemzet sorsát oldó bölcsesség,
 jövőbe látó szent prófétaság...!?
 Vagy legbúsabb, hogy a jövő ködéből
 kivillan itt-ott egy-egy véres arc,
 — a végzet árnya ül a homlokon —
 hogy egykoron, ha sors órája üt,
 csapzott fürttel, fakón, boldogtalan'
 vegyüljön el a holt csoportba itt,
 mint nemzet-létért újabb áldozat!?!...*

*Az éjszakának ködlő sűrűjében
 lebeg, lebeg a téboly angyala,
 arcomba csap az éj metsző fuvalmán
 az ős-végzet fagyos lehellete.
 Mély kábulatban bullok le a földre.
 Rajzik körül a gyászos szent csapat,
 s hiába várom: hosszú bús sora
 nem ér véget, nem ér véget soha...*